

[Korsgaard.]
 ventes i Aar — og det er jo dog paa en Maade det, der maa interessere —, har jeg ikke Indtryk af, at den højtærede Minister i og for sig er uenig med mig. Han opstiller et Regnestykke, som jeg ikke forstaa, men den højtærede Minister har jo det Fortrin fremfor mig, skønt vi begge er Ingeniører, at han har været Formand i Ingeniørforeningen, hvad jeg ikke har været, og han kan maaske derfor opstille en Beregning, som en almindelig Ingeniør ikke kan forstaa. Jeg synes unægtelig, det er nogle meget besynderlige Udregninger, den højtærede Minister opstiller, men Konklusionen kan jeg for saa vidt allermindst forstaa, thi Konklusionen, som gerne skulde bevise, at Ministerens Tal var rigtige, viser, saa vidt jeg forstaa Rigsdagstidende, at de har været helt forkerte, for herefter kommer man til et Underskud paa 27 Mill. Kr. i Stedet for et Underskud paa 20 Mill. Kr. Men det er maaske noget, der bliver rettet i den rigtige Rigsdagstidende. Jeg nærer jo ingen Tvivl om, at Stenograferne i Almindelighed noterer det rigtige, men derfor kan det jo godt være, at man selv synes bagefter, at det var bedre at sige noget andet. Men, som sagt, er Konklusionen rigtig, saa er det forfærdelig galt med Resultatet i Aar, og det tror jeg nu altsaa ikke det er, for der synes jeg, at Ministerens Konklusion er for mørk. Jeg har tidligere bedømt indeværende Aars sandsynlige Resultat saaledes, at Underskuddet vilde blive 4—5 Mill. Kr. højere end det, der findes paa Finansloven for 1928—29, og jeg kan ikke se, at Begivenhederne hidtil giver Anledning til at revidere denne Antagelse synderligt. Jeg maa dog sige, at September Maaned i Aar har været væsentligt bedre, end jeg ret kan forstaa, den skulde være; navnlig kan jeg ikke rigtig forstaa, hvorfor Udgifterne i September i Aar er en halv Million Kroner lavere end i September i Fjor. Maaske spiller der her tilfældige Omstændigheder ind, jeg ved det ikke, men er det Tilfældet, betyder den enkelte Maaned jo ikke noget afgørende. Og bliver Resultatet gennemgaaende ikke bedre, end August Maaned udviser, føler jeg mig overbevist om, at Underskuddet bliver mindst 4—5 Mill. Kr. større end angivet paa Finanslovsforslaget for 1928—29. Altsaa i Slutresultatet, at Underskuddet vil blive væsentlig større end angivet paa Finansloven, synes der jo ikke at være nogen Uenighed, og jeg bliver altsaa foreløbig ved den Antagelse, at det bliver 4—5 Mill. Kr. større.

Jeg vender mig dernæst til den højtærede Finansminister, og jeg vil da gerne først sige et Par Ord om Regnskabsformen. Jeg synes, det er noget ungdommeligt, at Ministre og forskellige Ordførere stræber efter at bevise, at det egentlig er dem, der har Æren for den nye Regnskabsform. I det givne Tilfælde kæmpes der nu altsaa en drabelig Strid om, hvorvidt den højtærede Finansminister eller det stormægtige Socialdemokrati retteligen har Æren for den nye Regnskabsform. Ærlig talt tror jeg egentlig, at ingen af dem har nogen særlig Ære derfor, det er noget, der er groet ud af Begivenhederne, man har set, at den gamle Form var daarlig — der behøver jo ikke, naar vi ser bort fra de politiske Anskuelser, at være saa overmaade stor Forskel paa os rent forstandsmæssigt. Der er ganske vist dem, som mener — jeg hørte det paa et vist Tidspunkt her fra Talerstolen i Eftermiddags —, at jo mindre et Parti er, desto større Sandsynlighed er der for, at de, der er i det, er de bedste, ogsaa i Retning af Forstand, men det synes jeg nu er at overdrive. Jeg vil altsaa sige, at efter min Mening tilkommer der ingen bestemt Person Æren for denne nye Regnskabsform. Vi har faaet den, Rigsdagen har vedtaget den, og lad os saa dermed betragte den som en Kendsgerning og i øvrigt bruge den, som det var Hensigten at bruge den. Men naar man læser, hvad den højtærede Finansminister udtaler paa Sp. 1166, synes jeg, at den højtærede Minister, hvis Minespil det bedrøver mig, at jeg af nærliggende Grunde ikke kan følge, selv i nogen Grad blander Formueregnskab og Driftsregnskab sammen. At andre har gjort det samme, retfærdiggør jo ikke, at den højtærede Finansminister ogsaa gør det.

Saa vil jeg gerne fremsætte et Par Bemærkninger i Anledning af Enkeltheder, som jeg var inde paa i min første Tale under denne Finanslovbehandling, og da allerførst angaaende Mønten. Den højtærede Finansminister siger i Anledning af mine Udtalelser, at han ikke kan forstaa, hvor Møntens Regnskab skulde anbringes, naar det ikke skulde anbringes der, hvor det nu er anbragt. At den højtærede Finansminister ikke har kunnet forstaa mig, viser ikke megen Fantasi og heller ikke — det tror jeg at turde sige —, at han har læst det, jeg har sagt, synderlig grundigt, for jeg anviste, hvor det skulde anbringes, nemlig paa Formuesregnskabet. Jeg har heller aldrig paa noget Tidspunkt talt om, at Møn-